

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 stycznia 2020 r.

Pozycja 14

POSTANOWIENIE

z dnia 23 października 2019 r.

Sygn. akt Ts 67/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 lipca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 maja 2019 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) zarzucił, że art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) jest niezgodny z art. 79 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 2 zdanie 2, art. 31 ust. 2 zdanie 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 2 zdanie 2 oraz w związku z art. 2, art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 18 lipca 2019 r. Trybunał odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Na postanowienie to skarżący pismem z 2 sierpnia 2019 r. (data nadania) wniósł zażalenie, domagając się nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznawania zażalenia Trybunał

badła przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zaskarżonym postanowieniem z 18 lipca 2019 r. Trybunał, działając na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 3 u.o.t.p. TK, odmówił nadania skardze dalszego biegu. W treści postanowienia Trybunał wskazał, że w zakresie, w jakim skarga odnosiła się do postanowienia Trybunału z 8 kwietnia 2019 r. (sygn. Ts 147/17) zakwestionowany przepis, tj. art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, nie był podstawą wydanego orzeczenia, gdyż postanowienie to zostało wydane na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK. Jednocześnie skarga w pozostałym zakresie, tj. dotyczącym postanowienia Trybunału z 9 kwietnia 2019 r. (sygn. Ts 62/17) została oceniona jako oczywiście bezzasadna.

3. W zażaleniu z 2 sierpnia 2019 r. skarżący ocenił, że jeśli przedmiotem badania w skardze konstytucyjnej jest norma wynikająca z przepisu o charakterze procesowym, to niedopuszczalne jest „użycie” tej normy do badania skargi konstytucyjnej skierowanej przeciwko tej normie. Zdaniem skarżącego jeżeli przedmiotem skargi konstytucyjnej jest przepis procesowy, to procedowanie w sprawie winno nastąpić z jego pominięciem w rozważaniach o dopuszczalności skargi. Oprócz powyższego zarzutu skarżący powtórzył w zażaleniu swoje stanowisko zawarte w treści skargi konstytucyjnej.

4. W ocenie Trybunału brak było podstaw do uwzględnienia wniesionego zażalenia. Wskazać należy przede wszystkim, że wymóg uzyskania orzeczenia opartego na zaskarżonym przepisie, tak jak wyjaśnił Trybunał w postanowieniu z 18 lipca 2019 r., wynika wprost z art. 79 ust. 1 Konstytucji. W konsekwencji Trybunał nie może więc rozpoznać merytorycznie skargi konstytucyjnej, gdy skarżący nie dysponuje orzeczeniem opartym na zaskarżonym przepisie. W ocenie Trybunału zarzuty skargi wniesionej w niniejszej sprawie są w istocie skierowane przeciwko art. 79 ust. 1 Konstytucji. Trybunał stwierdza, iż przedmiotem skargi konstytucyjnej nie mogą być normy konstytucyjne, a ponadto nie jest on uprawniony do oceny modelu skargi konstytucyjnej przyjętego w Konstytucji.

Ustosunkowując się do zażalenia w pozostałym zakresie Trybunał podkreśla, że u.o.t.p. TK od momentu jej ogłoszenia podlega domniemaniu zgodności z Konstytucją. W konsekwencji do czasu obalenia tego domniemania (na skutek orzeczenia o niezgodności z Konstytucją lub ratyfikowaną umową międzynarodową) Trybunał nie może odmówić stosowania poszczególnych przepisów tej ustawy tylko ze względu na ich wskazanie jako przedmiotu kontroli w skardze konstytucyjnej. Zauważyć należy, że przychylenie się do stanowiska skarżącego prowadziłoby w istocie do niedopuszczalnego przedsądu na etapie weryfikacji wstępnej skargi konstytucyjnej.

Zażalenie powtarza ponadto tezy zawarte w skardze konstytucyjnej, do których Trybunał odniósł się już w postanowieniu z 18 lipca 2019 r. Trybunał wyjaśnił w tym postanowieniu, jak należy prawidłowo rozumieć przesłankę wyczerpania drogi prawnej oraz, że kwestionowany przepis nie ogranicza możliwości wniesienia skargi konstytucyjnej tylko do przypadków istnienia drogi prawnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.